

Repertoriumnummer 2024 / 1179
Datum van uitspraak 7 mei 2024
Rolnummer 2022/AB/337
Beslissing waartegen beroep Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel A.R. nr.: 19/477/A 13 april 2021

Uitgifte

Uitgereikt aan

op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

negende kamer

arrest

COVER 01-00003825347-0001-0014-02-01-1

SOCIALE ZEKERHEIDSRECHT ZELFSTANDIGEN - bijdragen zelfstandigen
tegensprekelijk arrest
definitief

1. B D M RRN wonende te

2. GAMBLING CITY NV, ON 0869.882.043, met zetel te 1080 BRUSSEL, Ninoofsesteenweg
216-220, appellant,
beiden vertegenwoordigd mr. S V advocaat te 1700 DILBEEK,

tegen

ACERTA SOCIAAL VERZEKERINGSFONDS VZW, ON 0416.377.646, met zetel te 1020
BRUSSEL, geïntimeerde, vertegenwoordigd mr. W R advocaat te
2000 ANTWERPEN,

***

*

I. De feiten

1.
Mevrouw M B D was vennoot en onbezoldigd mandataris van de NV
GAMBLING CITY sinds 2004.

2.
Vanaf 2008 keerde de NV GAMBLING CITY een loon uit aan haar mandatarissen.

Mevrouw B D sloot zich dan ook aan bij ACERTA SOCIAAL
VERZEKERINGSFONDS VZW (afgekort ACERTA) eind 2009 als zelfstandige in bijberoep.

3.
Bij beslissing van de algemene vergadering van de NV GAMBLING CITY van 15 juni 2012 werd
besloten tot het onbezoldigd karakter van het mandaat van Mevrouw B D

4.
Naar aanleiding van een nazicht van de gegevens van de FOD Financiën bleek dat mevrouw
B D de volgende inkomsten had genoten:

PAGE 01-00003825347-0002-0014-02-01-4

- 2008: 23.750,00 euro
- 2009: 38.000,00 euro
- 2010: 60.809,30 euro
- 2011: 60.115,75 euro.

5.

ACERTA vorderde vanaf 2010 bijdragen aan het tarief voor een zelfstandige in bijberoep.

Bijdragen 2010 werden berekend op inkomsten 2010.

Bijdragen 2011 werden berekend op inkomsten 2011.

Er waren geen bijdragen voor 2012 verschuldigd omdat er geen inkomsten waren.

Bijdragen 2013 werden berekend op de inkomsten van 2010.

6.

Het dwangbevel dat op 5 februari 2019 werd uitgevaardigd door ACERTA, werd op 13 maart 2019 op verzoek van ACERTA betekend, met bevel tot betaling, betekend aan Mevrouw B D en de NV GAMBLING CITY voor de bedragen van 24.831,32 euro, 30.096,36 euro en 59.700,13 euro.

Deze bedragen hebben betrekking op de bijdragen, verhogingen en kosten in het kader van het sociaal statuut der zelfstandigen voor de jaren 2010/2-3-4, 2011 en 2013.

7.

Na de betekening van het dwangbevel werden de bijdragen voor 2010 en 2011 betaald.

Op 9 april 2019 werd een bedrag van 9.156,26 euro betaald.

Op 27 mei 2019 werd een bedrag van 6.232 euro betaald.

De vordering werd aldus herleid tot een bedrag van 38.079,26 euro.

Dit bedrag heeft betrekking op :

- de bijdragen, verhogingen en kosten voor 2013
- de verhogingen en kosten voor 2010 en 2011.

8.

Op 11 april 2019 tekenden mevrouw B D en de NV GAMBLING CITY verzet aan tegen dit dwangbevel.

II. Het bestreden vonnis

9.

Mevrouw B D vorderde voor de arbeidsrechtbank (zie vonnis):

“Eisende partij vordert :

- *de vordering ontvankelijk en gegrond te verklaren,*
  - *het dwangbevel van 5 februari en betekend op 13 maart 2019 ongegrond te verklaren en de*
  - *VZW ACERTA, Sociale Verzekeringsfonds voor Zelfstandigen ervan af te wijzen,*
- akte te nemen van het feit dat ACERTA geen vordering meer stelt t.a.v. de bvba NBC CONSTRUCT en de BVBA ECOWIND*

In zeer ondergeschikte orde,

- *te zeggen voor recht dat enkel de sociale bijdragen van 2010 en 2011 ten laste van Mevrouw B D en de NV GAMBLING CITY gelegd kunnen worden, na controle van de berekeningen en aftrek van de al betaalde bedragen en verhogingen waarvan de opheffing toegekend zal worden,*
- *verwerende partij te veroordelen tot betaling van alle kosten rechtsplegingsvergoeding (basisbedrag) inbegrepen”*

10.

Bij vonnis van 13 april 2021 (A.R. nr. : 19/477/A), heeft de arbeidsrechtbank als volgt beslist :

“De rechtbank verklaart het verzet tegen het dwangbevel ontvankelijk doch ongegrond.

De rechtbank neemt akte van de kosteloosheid van de mandaten in de BVBA ECOWIND en de BVBA NBC CONSTRUCT.

De rechtbank bevestigt het dwangbevel van 5 februari 2019 als volgt en veroordeelt mevrouw B D en de NV GAMBLING CITY tot betaling aan de VZW ACERTA van 38.079,26 euro.”

De rechtbank veroordeelt mevrouw B D en de NV GAMBLING CITY overeenkomstig art. 1017 eerste lid Ger. W. tot betaling van de kosten, in hoofde van eisende partijen begroot op 323,83 euro dagvaardingskosten en 3.000 euro rechtsplegingsvergoeding en in hoofde van verwerende partij begroot op de rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van 3.000 euro en tot 20 euro bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de tweedelijnsbijstand.”

III. De vorderingen in hoger beroep

11.

Mevrouw B D en GAMBLING CITY NV verzoeken het hof om het vonnis *a quo* teniet te doen en de het dwangbevel van 5 februari 2019, betekend op 13 maart 2019, te vernietigen.

Zij vragen ACERTA te veroordelen tot de kosten van beide aanleggen, begroot op:

- Bijdrage bij het begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand: 20,00 €
- Rechtsplegingsvergoeding in eerste aanleg: 3.000,00 €
- Bijdrage bij het begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand beroep: 22,00 €
- Rechtsplegingsvergoeding in beroep: 3.750,00.

12.

ACERTA vraagt het bestreden vonnis te bevestigen en Mevrouw B D en GAMBLING CITY NV te veroordelen in de kosten, begroot op:

- RPV 1e aanleg : 3.000,00 euro
- PRV hoger beroep: 3.500,00 euro.

IV. De procedure voor het arbeidshof

13.

Het hof heeft kennis genomen van de procedurestukken, in het bijzonder :

- het bestreden vonnis
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen op de griffie van dit hof op 28 april 2022
- de door de partijen laatste neergelegde conclusies en stukken

De partijen hebben gepleit op de openbare zitting van 5 maart 2024.

De zaak werd vervolgens in beraad genomen.

14.

Het hof heeft toepassing gemaakt van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken.

15.

Het blijkt niet dat het bestreden vonnis werd betekend. Er kan dus worden aangenomen dat het hoger beroep, dat op 28 april 2022 werd ingesteld, tijdig is. Ook de andere vormvoorwaarden werden nageleefd.

Het hoger beroep is bijgevolg ontvankelijk.

V. De beoordeling van het geschil door het arbeidshof

A. Bijdragen verhogingen en kosten 2013.

Wettelijke bepalingen.

16.

Wordt, in overeenstemming met de bepalingen van artikel 3, § 1, eerste lid van het KB nummer 38 van 27 juli 1967 houdende de Inrichting van het sociaal statuut der zelfstandigen, onder zelfstandige verstaan, iedere natuurlijk persoon, die in België een beroepsbezigheid uitoefent uit hoofde waarvan hij niet door een arbeidsovereenkomst of door een statuut is verbonden.

De beroepsactiviteit vereist (1) een werkelijke, persoonlijke activiteit die de grenzen van het louter beheer van eigen vermogen te boven gaat (2) en met een zekere regelmaat (3) en met een winstoogmerk wordt uitgeoefend.

(1) Een daadwerkelijke activiteit, een actief handelen, is vereist. Activiteiten die daden van louter vermogensbeheer uitmaken, geven geen aanleiding tot verzekeringsplicht. Het normale beheer van het private vermogen omvat de beheers- en bestuurshandelingen die door een redelijke en voorzichtige "huisvader" met het oog op de vrijwaring of verrijking van zijn private vermogen worden gesteld.

(2) Winstoogmerk veronderstelt het nastreven van een materiële verrijking, ongeacht of die bezigheid een beroepsinkomsten oplevert of niet. Het geringe karakter van het inkomen is derhalve irrelevant (Cass. 2 juni 1980, *JTT*, 1982, P. 76.).

(3) Occasionele, d.w.z. afzonderlijke en geïsoleerde verrichtingen, vormen geen beroepsbezigheid. De bezigheden moeten weliswaar niet op ononderbroken of voltijdse wijze worden verricht maar toch een geheel van voldoende herhaalde en onderling verbonden verrichtingen uitmaken om als een regelmatige beroepsbezigheid te worden beschouwd.

17.

De eiser draagt normaliter de bewijslast.

Artikel 1352 van het Burgerlijk Wetboek bepaalt evenwel dat het wettelijk vermoeden diegene in wiens voordeel het bestaat, ontslaat van ieder bewijs.

Men kan dan nog enkel aan de werking van het vermoeden ontsnappen door het tegendeel te bewijzen.

M.b.t. het sociaal statuut der zelfstandigen werden dergelijke vermoedens ingelast.

Het betreft meer bepaald een fiscaal vermoeden, de vermoedens ten aanzien van vennootschapsmandatarissen en het recent ingevoerde vermoeden van helper voor meewerkende echtgenoten.

18.

Het fiscaal vermoeden ligt vervat in artikel 3, § 2 van het KB nummer 38:

“wordt geacht, tot bewijs van het tegendeel, zich in de in het vorig lid bedoelde voorwaarden tot onderwerping te bevinden, ieder persoon die in België een beroepsbezigheid uitoefent, die inkomsten kan opleveren bedoeld in artikel 23, § 1, 1° of 2°, of in artikel 30, 2° van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen 1992”

Het fiscaal vermoeden wordt reeds toepasselijk geacht, zodra bepaalde Inkomsten door de fiscus als zelfstandige inkomsten worden belast. De uitoefening van een beroepsbezigheid en de vereiste van uitoefening in België worden niet als toepassingsvoorwaarden aangezien en de discussie omtrent deze elementen kadert in het bewijs van het tegendeel.

19.

a.

Het vermoeden van verzekeringsplicht voor vennootschappelijke mandatarissen ligt vervat in artikel 3, § 1, 4de lid van het KB nummer 38 dat bepaalt dat personen benoemd tot mandataris in een aan de Belgische vennootschapsbelasting of belasting der niet-inwoners onderworpen vennootschappen of verenigingen, op onweerlegbare wijze vermoed worden in België een zelfstandige beroepsbezigheid uit te oefenen.

De uitoefening van een mandaat in een vereniging of een vennootschap naar rechte of in feite die zich bezighoudt met een exploitatie of verrichtingen van winstgevende aard, wordt krachtens artikel 2 van het koninklijk besluit van 19 december 1967 vermoed de uitoefening te zijn van een bedrijvigheid die verzekeringsplicht aan het sociaal statuut der zelfstandigen meebrengt.

Het Grondwettelijk Hof oordeelde in een arrest van 3 november 2004 dat het onweerlegbaar vermoeden, ingesteld door artikel 3 van het KB nummer 38 ongrondwettelijk was. (GwH. 3 november 2004, 1762004).

Het Grondwettelijk Hof vindt het door artikel 3, § 1, 4^e lid van het Sociaal Statuut der Zelfstandigen ingestelde vermoeden een maatregel die in overeenstemming is met de nagestreefde doelstelling. Het onweerlegbaar karakter daarentegen kan naar zijn mening enkel noodzakelijk worden geacht ten aanzien van die mandatarissen die vanuit het buitenland vennootschappen met zetel in België beheren. Enkel ten aanzien van deze personen bezit de overheid niet de inlichtingen en bevoegdheden waarover zij beschikt ten aanzien van personen die in België dergelijke vennootschappen beheren. De door de regering aangehaalde verantwoording volstaat niet, vermits ze precies het geval veronachtzaamt waarin de mandatarissen hun activiteit in België uitoefenen. Ten aanzien van deze mandatarissen is het onweerlegbaar karakter onevenredig aangezien het hen verhindert bij stopzetting van hun mandaat deze stopzetting op een andere wijze aan te tonen dan door ontslag te nemen en een einde te maken aan de door het sociaal statuut opgelegde verplichtingen. In de mate dat artikel 3, § 1, 4^e lid van het Sociaal Statuut der Zelfstandigen mandatarissen die in België dergelijke vennootschappen besturen niet toestaat aan te tonen dat zij geen beroepsactiviteit als zelfstandige in de zin van artikel 3, § 1 eerste lid van het Sociaal Statuut der Zelfstandigen uitoefenen, schendt deze bepaling de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

b.

Bij de wet van 25 april 2014 houdende diverse bepalingen inzake sociale zekerheid (BS 6 juni 2014) werd het onweerlegbare vermoeden met ingang van 6 juni 2014 opgeheven en vervangen door een weerlegbaar vermoeden.

De mandatarissen die prestaties leveren kunnen derhalve het tegenbewijs leveren van voormelde vermoedens door aan te tonen dat zij in België geen beroepsbezigheid hebben uitgeoefend. De mandatarissen dienen dus aan te tonen : of de afwezigheid van een activiteit met regelmaat, of de afwezigheid van winstoogmerk, of de uitoefening van de activiteit met een arbeidsovereenkomst of onder statuut, of de uitoefening van een activiteit buiten het grondgebied van België. (Arbh. Brussel, 10 oktober 2014, A.R. 2013/AB/1056).

De afwezigheid van winstoogmerk kan worden bewezen door aan te tonen dat het mandaat kosteloos was (kosteloos *de jure*) en dat ook geen vergoeding werd ontvangen (kosteloos *de facto*).

Wat de kosteloosheid in rechte (*de jure*) betreft, dient een onderscheid worden gemaakt tussen de periode voor de inwerkingtreding van het KB van 27 mei 2014, dat uitvoering geeft aan de Wet van 25 april 2014 en daarna.

Inderdaad, voor 1 juni 2014 kon de kosteloosheid in rechte (*de jure*) worden bewezen met alle middelen van recht, behalve met getuigen.

Sinds 1 juli 2014 kunnen de vennootschapsmandatarissen de kosteloosheid in rechte van hun mandaat enkel aantonen via een statutaire bepaling of, bij gebrek daaraan, door een beslissing van het orgaan dat bevoegd is om de vergoeding van de mandatarissen vast te stellen. De loutere afwezigheid van een beslissing met betrekking tot het betaald karakter van een mandaat is onvoldoende.

De statutaire bepaling of beslissing, kan ten vroegste uitwerking hebben vanaf de twaalfde maand voorafgaand aan de maand waarin de statutaire bepaling of de beslissing is gepubliceerd in de bijlagen bij het Belgisch Staatsblad, ofwel aan de maand waarin de statutaire bepaling of de beslissing is meegedeeld aan de sociale verzekeringskas waarbij de mandataris is aangesloten of, bij gebrek aan aansluiting, aan het Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen.

toepassing op huidig geschil

20.

Mevrouw B D stelt dat zij geen bijdragen voor 2013 is verschuldigd omdat haar mandaat kosteloos was en zij geen inkomsten heeft verworven.

21.

Mevrouw B D was vennoot en onbezoldigd mandataris van de NV GAMBLING CITY sinds 2004.

Vanaf 2008 keerde de NV GAMBLING CITY een loon uit aan haar mandatarissen en was haar mandaat dus bezoldigd.

Bij beslissing van de algemene vergadering van de NV GAMBLING CITY van 15 juni 2012 werd besloten tot het onbezoldigd karakter van het mandaat van Mevrouw B D

22.

Mevrouw B D die prestaties leverde als mandataris van de NV GAMBLING CITY kon, gelet op het arrest van het Grondwettelijk Hof van 3 november 2004, het

tegenbewijs leveren van het vermoeden van verzekeringsplicht voor vennootschappelijke mandatarissen door de afwezigheid van winstoogmerk aan te tonen.

De afwezigheid van winstoogmerk kan door Mevrouw B D worden bewezen door aan te tonen dat haar mandaat kosteloos was (kosteloos *de jure*) en dat ook geen vergoeding werd ontvangen (kosteloos *de facto*).

Wat de kosteloosheid in rechte (*de jure*) betreft, dient een onderscheid worden gemaakt tussen de periode voor de inwerkingtreding van het KB van 27 mei 2014, dat uitvoering geeft aan de Wet van 25 april 2014 en daarna.

Inderdaad, voor 1 juni 2014 kon de kosteloosheid in rechte (*de jure*) worden bewezen met alle middelen van recht, behalve met getuigen.

De eerste rechter steunt zich ten onrechte op artikel 2 van het KB van 19 december 1967 houdende algemeen reglement in uitvoering van het koninklijk besluit nr 38 van 27 juli 1967, houdende inrichting van het sociaal statuut der zelfstandigen om te stellen dat de laattijdige mededeling, bij conclusies op 12 oktober 2020, van de beslissing van de algemene vergadering van de NV GAMBLING CITY van 15 juni 2012 tot het onbezoldigd karakter van het mandaat, ten vroegste uitwerking kan hebben vanaf de twaalfde maand voorafgaand aan de maand waarin die beslissing is meegedeeld aan de sociale verzekeringskas.

Inderdaad, de eerste rechter steunt zich op dit artikel, zoals van kracht vanaf 1 juli 2014, terwijl het geschil betrekking heeft op het jaar 2013.

Mevrouw B D kan dus de kosteloosheid in rechte (*de jure*) bewijzen met alle middelen van recht, behalve met getuigen.

Het hof is van oordeel dat Mevrouw B D dit bewijs levert door de beslissing van de algemene vergadering van de NV GAMBLING CITY van 15 juni 2012 waarbij werd besloten tot het onbezoldigd karakter van het mandaat van Mevrouw B D

Dat deze beslissing pas bij conclusies op 12 oktober 2020 werden overgemaakt aan ACERTA, doet daaraan geen afbreuk.

De wettelijke bepaling die voorziet dat de statutaire bepaling of beslissing ten vroegste uitwerking kan hebben vanaf de twaalfde maand voorafgaand aan de maand waarin de statutaire bepaling of de beslissing is gepubliceerd in de bijlagen bij het Belgisch Staatsblad, ofwel aan de maand waarin de statutaire bepaling of de beslissing is meegedeeld aan de

sociale verzekeringskas waarbij de mandataris is aangesloten of, bij gebrek aan aansluiting, aan het Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen, was op dat ogenblik immers nog niet van kracht.

Mevrouw B. D. bewijst de kosteloosheid *de jure* van haar mandaat.

Het wordt door ACERTA niet betwist dat er in 2013 geen inkomsten waren, zodat ook de kosteloosheid *de facto* is aangetoond.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de bestreden beslissing van ACERTA om Mevrouw B. D. te onderwerpen aan het sociaal statuut der zelfstandigen voor 2013 niet gerechtvaardigd is.

23.

Het verzet tegen de dwangbevel is op dat punt gegrond.

B. verhogingen en kosten voor 2010 en 2011.

24.

ACERTA vorderde vanaf 2010 bijdragen aan het tarief voor een zelfstandige in bijberoep.

Bijdragen 2010 werden berekend op inkomsten 2010.

Bijdragen 2011 werden berekend op inkomsten 2011.

Er waren geen bijdragen voor 2012 verschuldigd omdat er geen inkomsten waren.

Bijdragen 2013 werden berekend op de inkomsten van 2010.

25.

Het dwangbevel dat op 5 februari 2019 werd uitgevaardigd door ACERTA, werd op 13 maart 2019 op verzoek van ACERTA betekend, met bevel tot betaling, betekend aan mevrouw B. D. en de NV GAMBLING CITY voor de bedragen van 24.831,32 euro, 30.096,36 euro en 59.700,13 euro.

Deze bedragen hebben betrekking op de bijdragen, verhogingen en kosten in het kader van het sociaal statuut der zelfstandigen voor de jaren 2010/2-3-4, 2011 en 2013.

26.

Na de betekening van het dwangbevel werden de bijdragen voor 2010 en 2011 betaald.

Op 9 april 2019 werd een bedrag van 9.156,26 euro betaald.

Op 27 mei 2019 werd een bedrag van 6.232 euro betaald.

De vordering werd aldus herleid tot een bedrag van 38.079,26 euro.

Dit bedrag heeft betrekking op :

- de bijdragen, verhogingen en kosten voor 2013
- de verhogingen en kosten voor 2010 en 2011.

27.

Zoals hierboven uiteengezet zijn geen de bijdragen, verhogingen en kosten voor 2013 verschuldigd, zodat enkel nog ter discussie staat de verhogingen en kosten voor 2010 en 2011.

28.

Gezien er begin van activiteit was in hoofde van Mevrouw B. D. vanaf 1 januari 2010, toen de activiteit veranderde van hoofdberoep naar bijberoep, dienden de bijdragen voor 2010, 2011 en 2012 berekend te worden op de inkomsten van die jaren (artikel 11 KB nr. 38 van 27 juli 1967).

Aldus werden op correcte wijze bijdragen voor 2010 berekend op de inkomsten van 2010, bijdragen voor 2011 berekend op inkomsten van 2011 en waren geen bijdragen verschuldigd voor 2012 omdat er geen inkomsten waren.

Na de betekening van het dwangbevel werden de bijdragen voor 2010 en 2011 betaald.

De vordering tot betaling van de verhogingen en kosten voor 2010 en 2011 blijft overeind en is, gelet op wat voorafgaat, gegrond.

De verzaking aan de betaling van de verhogingen behoort overeenkomstig artikel 48 het KB van 9 december 1967 houdende algemeen reglement in uitvoering van het koninklijk besluit nr 38 van 27 juli 1967, houdende inrichting van het sociaal statuut der zelfstandigen, tot de bevoegdheid van het Rijksinstituut.

29.

Het verzet tegen de dwangbevel is op dit punt in ongegrond.

C. Kosten.

30.

De verwijzing in de gerechtskosten moet bepaald worden op basis van artikel 1017, eerste lid Gerechtelijk Wetboek dat bepaalt dat de in het ongelijk gestelde partij in de kosten wordt verwezen.

Artikel 1017, tweede lid Gerechtelijk Wetboek is niet van toepassing bij betwistingen over de sociale bijdragen als zelfstandige.

De kosten kunnen worden omgeslagen zoals de rechter het raadzaam oordeelt, wanneer de partijen onderscheidenlijk omtrent enig geschilpunt in het ongelijk zijn gesteld. Het hof oordeelt derhalve dat elke partij haar eigen kosten draagt.

VI. De beslissing van het arbeidshof

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en deels gegrond.

Vernietigt het bestreden vonnis.

Verklaart het oorspronkelijke verzet tegen het dwangbevel ontvankelijk en deels gegrond.

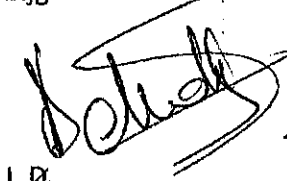
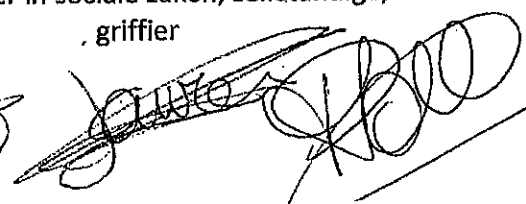
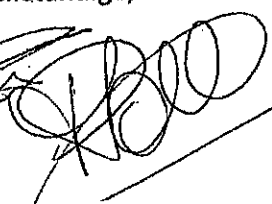
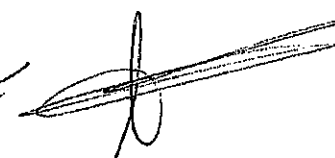
Veroordeelt Mevrouw B D en de NV GAMBLING CITY solidair tot betaling van de verhogingen, intresten en kosten, verschuldigd voor Mevrouw B D als mandataris binnen de vennootschap voor de periode van 2010 en 2011, te vermeerderen met de gerechtelijke intresten sedert de betekening van het dwangbevel op 13 februari 2019 tot aan de dag der algehele betaling.

Zegt voor recht dat elk der partijen haar eigen kosten draagt.

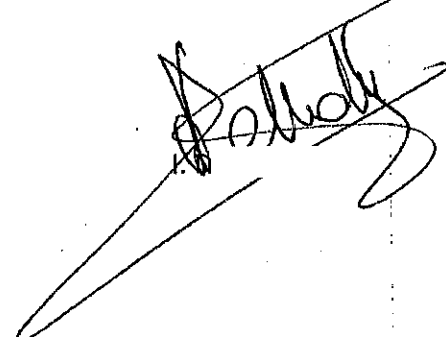
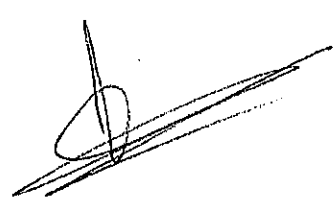
Dit arrest wordt gewezen en ondertekend door :

A. S. , raadsheer,
M. P. , raadsheer in sociale zaken, zelfstandige,
L. L. , raadsheer in sociale zaken, zelfstandige,
bijgestaan door I. D. , griffier

I. D. L. L. M. P. A. S.

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van 7 mei 2024 van de 9^e kamer waar aanwezig waren :

A. S. raadsheer,
I. D. , griffier

I. D. A. S.

